

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ร้าน Young Rabbit อาคารโป้แป๊ะทาวเวอร์
๔ มิถุนายน ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ร้าน Young Rabbit อาคารโบ้เบ้ทาวเวอร์ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๘ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจาก คุณสดศรี สัมพันธ์ (คุณต่าย) เจ้าของร้าน Young Rabbit ซึ่งเป็นร้านขายเสื้อผ้าเด็ก ตั้งอยู่ที่ชั้น ๕ อาคารโบ้เบ้ทาวเวอร์ริมคลองมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร เพื่อไปสนทนาธรรมที่ร้าน ระหว่างเวลา ๙.๐๐ - ๑๑.๓๐ น. ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว ที่ท่านอาจารย์เดินทางมาสนทนาธรรมที่นี่ ครั้งแรกคือเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗

เมื่อเดินทางไปถึง ขณะที่กำลังเดินหาร้านที่เป็นที่สนทนาธรรม ก็ได้รับโทรศัพท์จากพี่แฉั่วว่า ลืมเครื่องเสียงของมูลนิธิฯ ที่ใช้สำหรับสนทนาธรรมนอกสถานที่ และกำลังจะออกไปนำมา เมื่อข้าพเจ้าเดินทางถึงที่ร้าน ก็พบกับภาพของท่านอาจารย์ อยู่ท่ามกลางสหายธรรมที่แวดล้อมโดยใกล้ชิด และแสดงอาการของการใส่ใจที่จะฟังเป็นอย่างมาก แต่ข้าพเจ้าและท่านที่อยู่ห่างออกมาเพียงเล็กน้อยนั้น ไม่ได้ยินเสียงของท่านอาจารย์เลย ทำให้ได้เห็นความจริง และความสำคัญของการได้ฟังเสียงของพระธรรมว่าแค่เพียงเห็น แต่ถ้าไม่ได้ยินเสียง ได้ยิน "คำ" ต่าง ๆ ที่จะทำให้เข้าใจความจริง การเพียงแค่ได้เห็น ไม่ได้ทำให้บุคคลมีความเข้าใจในความจริงอะไรได้เลย ให้นึกถึงคำที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา" แม้บุคคลที่เห็นพระองค์ แต่ไม่เข้าใจธรรมะที่ทรงแสดง บุคคลนั้นก็ชื่อว่าหาได้เห็นพระองค์ไม่ อย่างไรก็ดี พี่บรรพตซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มสนทนาธรรมบีบีได้ติดต่อไปยังมูลนิธิฯ เพื่อขอความกรุณาที่จะนำเครื่องเสียงมาให้ ในทันทีที่คุณเผด็จ ยี่สมบุญ ได้นำเครื่องเสียงมาถึง (ก่อนพี่แฉั่ว ซึ่งอยู่ไกลกว่ามาก) เมื่อได้เปิดเครื่องและใช้ไมโครโฟนในการสนทนา ความรู้สึกของข้าพเจ้า (และทุกท่าน) เหมือนได้ยินเสียงสวรรค์ กล่าวคือ รู้สึกมีความสุข จากความสมหวังที่ได้ยินเสียงของพระธรรม

จากนี้ไป จึงขออนุญาตนำภาพและความการสนทนาธรรม ซึ่งเป็นการสนทนา ระหว่างท่านผู้ฟังและท่านอาจารย์ ที่มีข้อความเตือนใจที่ดีมากในการสนทนาในวันนั้น มาฝากให้ทุกท่านได้พิจารณาร่วมกันดังนี้

ท่านอาจารย์ :

เริ่มรู้ตัวว่า พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ทุกอย่างที่มีจริง มีแน่นอน ไม่ใช่ไม่มี แต่ เกิดขึ้น ตามเหตุ ตามปัจจัย ไม่มีใครไปทำให้เกิด เมื่อเกิดแล้วก็หมดไป จะ "เป็นเรา" ไม่ได้หมดแล้ว ไม่เหลือเลย ไม่กลับมาอีกด้วย แล้วก็ไม่ใช่ของเรา เพราะ "ไม่มีเรา" แล้วก็ไม่ใช่ในอำนาจบังคับบัญชาด้วย พอเข้าใจภาษาไทย เริ่มเข้าใจภาษาบาลี อนิจจัง แปลว่า ไม่เที่ยง ทุกอย่าง เกิดแล้วดับไป แล้วก็ไม่ใช่ในอำนาจบังคับบัญชาด้วย

...และ สิ่งที่เพียงเกิดและดับ มีประโยชน์ไหม? เกิดดับ มาตั้งแต่เด็ก จนถึงเดี๋ยวนี้ แล้วก็เกิดดับ จนถึงขณะที่สิ้นชีวิต แล้วก็ยังเกิดดับ ต่อไปอีก เพราะมีเหตุปัจจัยที่จะให้เกิดดับ ไม่รู้จบสิ้น!!! จะต้องการ หรือไม่ต้องการ เกิดตามเหตุปัจจัย นี่คือ ความจริง คือ ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา...

...ด้วยเหตุนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ไม่เพียง เกิดแล้วต้อง
ดับ สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ควรเห็นว่าเป็นสุข เพราะฉะนั้น ใช้คำ
ว่า "ทุกข์" ไม่ได้หมายความว่า เจ็บ ปวด โกรธ ไม่ชอบ แต่
หมายความว่า ไม่มีสาระ เพราะเหตุว่า แคให้เกิดมา แล้ว
ก็ดับไป เกิดมา แล้วก็ดับไป ทุกอย่าง แล้วเกิดมาทำไม?
ไม่ได้ยั่งยืนอะไรเลย!!! เกิดแล้วก็ดับไป แล้วก็ไม่กลับมา
อีกด้วย...

เพราะฉะนั้น ธรรมะทั้งหลายที่เกิดขึ้น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พอเข้าใจ แล้วได้ยินคำนี้ เวลาสวดมนต์ มีไหม? มี แต่ไม่เคยรู้ ใช่มั้ย? ไม่เคยรู้ว่าอะไรด้วย เพราะฉะนั้น สวดทำไม?

ผู้ฟัง :

ก็สวดตามเขา ก็อยากให้จิตใจมันสงบค่ะ

ท่านอาจารย์ :

แล้วพระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้หรือเปล่า? แล้วมาบอกว่าพุทธมามกะ ได้อย่างไร?

ผู้ฟัง :

เราก็ไม่รู้ค่ะ

ท่านอาจารย์ :

คำสอนทุกคำ เพื่อให้ฟัง เกิดความเข้าใจของตัวเองที่ถูกต้อง และรู้ว่า พระพุทธเจ้าคือใคร? คือ ผู้ที่สอนให้ทุกคน เข้าใจความจริง ทุกคำ เป็นวาจาสัตย์จะ ถ้าเข้าใจแล้ว เปลี่ยนไม่ได้!!! เปลี่ยนไปบอกว่า "เห็น" เป็นเรา ได้ไหม? ถ้าเข้าใจจริง ๆ ไม่ได้!!! "เห็น" เป็น "เห็น" เพราะ "เห็น" เกิด "เห็น" แล้ว "เห็น" ก็ดับ

ผู้ฟัง :

ท่านอาจารย์คะ หนูอยากจะรู้ว่า เขาบอกว่า ที่เขาไปนี้ มีพระอรหันต์จริง ๆ นะ ท่านเป็นพระอรหันต์อะไรอย่างนี้ แต่อรหันต์ เราก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร?

ท่านอาจารย์ :

(พูด) ว่าอรหันต์ แต่ก็ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ก่อนนี้ ไม่เคยคิด

ผู้ฟัง :

หนูก็คิดว่าท่านเก่ง

ท่านอาจารย์ : แต่ก่อนนี้ก็คิดว่าท่านเก่ง แต่เดี๋ยวนี้ "รู้แล้ว" ว่า ไม่รู้ว่า
อรหันต์เป็นใคร? ใครเป็นอรหันต์?

ผู้ฟัง : ก็ไม่รู้!!! เขาบอกว่านี่ เดี่ยวจะต้องไปหา พระองค์นี้ดี ท่าน
เก่งมาก เป็นพระอรหันต์ เรายังบอกว่า อ้อ แสดงว่า
อรหันต์นี่คือ เก่ง อรหันต์นี่คือ เก่ง ๆ หนูก็คิดว่าอย่างนี้คง
จะช่วยเราได้ แล้วก็จะไป ยังไงก็จะไป (หัวเราะกันครืน)

ท่านอาจารย์ : แล้วไปหรือยัง?

ผู้ฟัง : ก็ไปมาแล้วค่ะ (หัวเราะ)

ท่านอาจารย์ : แล้วยังไงคะ เก่งไหม?

ผู้ฟัง : ก็ ท่านก็พรมน้ำมนต์ให้ ก็คิดว่า ท่านให้ศีล ให้พร อะไร
อย่างนี้ เราก็คิดว่า เราได้มาแล้ว จิตใจเราก็สบายแล้ว
อะไรอย่างนี้คะ แต่มันก็ได้ไม่นานค่ะ (หัวเราะสนุก)

ท่านอาจารย์ : ถ้าไม่ให้เราเข้าใจอะไรเลย เหมือนเดิม เพียงแต่บอกว่า
เก่ง แต่ก็ยังไม่รู้ว่า "เก่ง" คือ อะไร? อรหันต์ คือ อะไร?
แล้วยังจะคิดว่า เขาเป็นอรหันต์ไหม? คนนั้นนะ

ผู้ฟัง :

ก็คนอื่นพูด

ท่านอาจารย์ :

คนอื่น ก็เรื่องของเขา ทำไม? พูดว่าอะไร เราเชื่อได้
อย่างไร? จะมาบังคับเราให้เชื่อได้อย่างไร? ใครพูดอะไร
ไม่ได้บอกว่าเราต้องเชื่อ ต้องรู้ว่า จริงหรือเปล่า? ถูกต้อง
หรือเปล่า? แล้วจะเชื่อในสิ่งที่ผิด หรือเชื่อในสิ่งที่ถูก?

ผู้ฟัง :

ก็อยากเชื่อในสิ่งที่ถูกค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ก็ต้องรู้ว่าอะไรถูก ถ้าไม่ฟัง ไม่ไตร่ตรอง จะรู้
ไหม? ว่าอะไรถูก? อย่างอรหันต์ อย่างนี้ เก่ง ๆ เก่งอะไรก็
ไม่รู้ อรหันต์อะไรก็ไม่รู้ อย่างนี้ ถูกไหม?

- ผู้ฟัง : ก็ไม่ทราบค่ะ
- ท่านอาจารย์ : ไม่ใช่ไม่ทราบ!!! ต้องคิด!! (ทุกคนหัวเราะ) ถูกไหม? บอกว่า อรหันต์เก่ง
- ผู้ฟัง : คิดว่าท่านเก่งแล้ว ท่านก็คงบรรลุ เราก็คิดว่าอย่างนี้ แต่ที่นี้...
- ท่านอาจารย์ : บรรลุอะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้สึกอย่าง แล้วจะยอมเชื่อไหม? ว่า คนที่ไม่ให้เราเข้าใจอะไรเลยนั้นนะ เป็นพระอรหันต์ พระพุทธเจ้า พรหมนามนต์ให้ใครหรือเปล่า?

- ผู้ฟัง : ก็ไม่ทราบค่ะ (หัวเราะ) เพราะว่า เราเกิดมา เราก็เจอแต่อย่างนี้นะ
- ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น ไม่พบพระพุทธเจ้า ไม่รู้จักพระพุทธเจ้า จนกว่าจะได้ฟังธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัส ทรงแสดงให้เราเกิด "ปัญญา" มีข้อความในพระไตรปิฎก "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา" เป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้า ไม่ได้บอกว่า คนโน้นเป็นอรหันต์ คนนี้เป็นอรหันต์ แต่บอกว่า "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา"

จะรู้ได้เลยว่า พระองค์เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะ
"กล่าวคำ" ซึ่งไม่เคยได้ยินจากใครที่จะทำให้ เข้าใจความ
จริง ตั้งแต่เกิด จนตาย เป็นความจริง ซึ่งไม่เคยรู้เลย
จนกว่าจะได้ฟังพระธรรม เพราะฉะนั้น กล่าวได้เลย
ตั้งแต่เกิดจนตาย พูดคำที่ไม่รู้จัก อย่าง จิต ใจ เมื่อก็นี่
รู้จักหรือเปล่า?

ผู้ฟัง :

ก็ ใจ ก็อยากจะรู้ นะคะ

ท่านอาจารย์ :

นั่นสิ แต่ยังไม่รู้ใช่ไหม?

ผู้ฟัง :

ค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ก็พูดคำนี้ โดยไม่รู้จัก ตั้งแต่เกิดจนตาย
จนกว่า ได้ฟังพระธรรมเมื่อไหร่ จะมีการเข้าใจสิ่งที่มี

...เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องที่ละเอียด เป็นเรื่องที่จะไปปฏิบัติ
ได้ไหม? ในเมื่อยังไม่รู้อะไรเลย ต้องผัดผ่อนนอน เพราะไม่
รู้ ปฏิบัติกันไป ก็ต้องไม่รู้เพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้น ไม่ใช่
หนทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่คำสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ก็มีบุญ นะคะ ที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน
ทำให้ได้ยิน แม้คำว่า ธรรมะ คือ อะไร? เหมือนการ "ปลูก
ปัญญา" ซึ่งถ้าไม่อาศัยการฟังต่อไป "ปัญญา" ก็ไม่
เจริญ...

...ตราบใดที่ยังไม่ศึกษาพระธรรม ชื่อว่าผู้นั้นยังไม่รู้จักพระพุทธเจ้าและไม่เข้าใจพระธรรม ถ้าเป็นผู้ที่เห็นประโยชน์ของพระธรรม ต้องศึกษา ต้องฟัง ถึงแม้ว่าจะยาก เมื่อเป็นสิ่งใหม่ ก็ต้องค่อย ๆ ฟัง เพื่อให้ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ควรเห็นประโยชน์ของปัญญา ผู้มีทรัพย์มากก็ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ต้องมีความทุกข์ไม่มีใครพ้นไปได้เลย...

(คัดจาก ธรรมเตือนใจ)

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของ คุณสดศรี สัมพันธ์
และสมาชิกกลุ่มสนทนาธรรมไปเบ้ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่าน ครับ

